

Η καραντίνα μέσα από τα μάτια των μαθητών της Β' τάξης του 2^{ου} Γυμνασίου Χαριλάου

Το ημερολόγιο της καραντίνας

Αγαπητό
20/4/2020

ημερολόγιο,

Σήμερα είναι άλλη μια μέρα στην καραντίνα. Έχω σταματήσει να μετρώ πλέον τις μέρες, αλλά θα έχει περάσει τουλάχιστον ένας μήνας, αφότου ξεκίνησε όλο αυτό. Η μέρα μου σήμερα πέρασε όπως και όλες οι άλλες. Για να μην στα πολυλογώ, σηκώθηκα, έκανα τα διαδικτυακά μου μαθήματα και το υπόλοιπο της μέρας το πέρασα βλέποντας ταινίες. Ναι, ξέρω δεν έχω και πολλά πράγματα να μοιραστώ μαζί σου, αλλά βλέπεις αυτά έχει η καραντίνα.

Η αλήθεια είναι ότι έχω αρχίσει να το συνηθίζω. Αυτό όμως δεν μετριάζει την αγωνία και τον φόβο που νιώθω. Κυρίως με φοβίζει το άγνωστο. Κανείς δεν ξέρει πώς θα μεταλλαχτεί ο ιός ή πότε θα επιστρέψουμε στην κανονική μας ζωή. Πολλές οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις σχεδόν μηδαμινές. Ακόμα ανησυχώ για το πότε θα ξαναδώ τους φίλους μου. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης βέβαια, βοηθάνε πολύ, αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να θεωρηθούν υποκατάστατο της φυσικής, ανθρώπινης επικοινωνίας.

Συχνά σκέπτομαι πόσο απήφιστα φερθήκαμε όλοι μας στο πρώτο άκουσμα του νέου ιού. Τώρα όμως βλέπω όλους τους Έλληνες ενωμένους και συνειδητοποιημένους να υπακούουν και να κάνουν το καλύτερο που μπορούν ώστε να βγούμε όλοι σώοι και υγιείς από αυτήν την δύσκολη κατάσταση. Το λιγότερο που μπορώ να νιώσω είναι περηφάνια για την μικρή και συχνά υποτιμημένη χώρα μας που παρά τις δυσκολίες, σημειώνει μικρές και καθημερινές νίκες απέναντι στον ιό.

Σκέπτομαι θετικά και δεν απελπίζομαι. Πιστεύω ακόμα ότι όταν τελειώσει όλο αυτό θα βγούμε πιο δυνατοί. Θα τα αφήσουμε όλα αυτά πίσω και να συνεχίσουμε και πάλι στην ροή της κανονικότητας πριν από το ξέσπασμα της πανδημίας.

Αυτά λοιπόν για σήμερα. Σε αφήνω τώρα γιατί έχω αφήσει την ταινία στην μέση.

Καληνύχτα.

ΔΡΟΥΜΑΛΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑ

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Πριν τρεις μήνες περίπου άρχισε η καραντίνα λόγω ενός ιού. Το σχολείο σταμάτησε, τα μαγαζιά έκλεισαν και απαγορεύτηκε η κυκλοφορία. Μέχρι να συνηθίσουμε όλα αυτά τα περιοριστικά μέτρα, πέρασε αρκετός καιρός.

Στην αρχή ήταν σχετικά ωραία, αφού ξεκουραστηκα και έκανα ένα διάλειμμα από το σχολείο. Όσο περνούσε ο καιρός όμως μου έλειπαν οι φίλοι μου και το εξουθενωτικό πρόγραμμά μου. Λίγο πριν από το Πάσχα άρχισε η σύγχρονη διδασκαλία, ήταν παρόμοια

με κλήση και έμπαινε όλη η τάξη. Αυτό έγινε για να μην μείνουμε πολύ πίσω στην ύλη, αλλά δεν ήταν το ίδιο με το μάθημα. Το καλό ήταν ότι κρατούσαμε όλη η τάξη μία επαφή. Το Πάσχα πέρασε δύσκολα αφού δεν μπορούσα να πάω στο χωριό ή να βγω έξω. Επίσης δεν μπορούσα να πάω στην εκκλησία, να στολίσω τον επιτάφιο και να κάνω Ανάσταση. Το χειρότερο από όλα όμως είναι το ότι δεν είδα τον παππού μου και την γιαγιά μου όπως συνήθιζα κάθε χρόνο.

Στις 4 Μαΐου τουλάχιστον σταμάτησε ο περιορισμός της κυκλοφορίας και μπορούσαμε να βγαίνουμε ελεύθερα. Συναντηθηκα με αρκετούς φίλους μου και νομίζω ήταν η πρώτη φορά που χαιρόμουν τόσο που έβγαινα έξω. Μετά από λίγες εβδομάδες άνοιξαν και τα σχολεία και για να πω και την αλήθεια δεν χάρηκα τόσο πολύ αλλά δεν πειράζει. Το κακό είναι ότι υπάρχουν πολλοί κανόνες στο σχολείο και είναι πολύ κουραστικοί.

Τέλος πάντων δεν θα ήθελα ποτέ ξανά να μπω σε καραντίνα. Δεν θέλω ποτέ ξανά να μείνω τόσο καιρό στο σπίτι χωρίς να βλέπω τους φίλους μου και εννοείται πως προτιμώ το σχολείο από το σπίτι μου. Μέχρι και οι καθηγητές μου έλειψαν!

Με αγάπη

Αυλογιάρη Εβελίνα

Τετάρτη, 29-4-2020

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα πεντηκοστή ημέρα της καραντίνας λόγω του κορονοϊού, θέλησα να σου γράψω για το πώς άλλαξε η καθημερινότητά μου όλο αυτό το διάστημα.

Από τις 11 Μαρτίου έκλεισαν τα σχολεία. Στην αρχή λοιπόν βρήκα την ευκαιρία να ξεκουραστώ, να κοιμηθώ περισσότερο, αλλά και να παίξω με τους φίλους μου ηλεκτρονικά παιχνίδια. Ωστόσο, γρήγορα κατάλαβα τη σοβαρότητα της κατάστασης. Από την τηλεόραση κάθε απόγευμα ενημερωνόμασταν για τον αριθμό των κρουσμάτων και των θυμάτων, όχι μόνο στη χώρα μας αλλά και σε όλο τον κόσμο. Στενοχωριόμουν κάθε φορά που άκουγα για τους χιλιάδες θανάτους, ειδικά για τις γειτονικές χώρες.

Έπειτα, από λίγες εβδομάδες μπήκε στη σχολική μας ζωή η ασύγχρονη και μετά η σύγχρονη διδασκαλία. Κωδικοί, ηλεκτρονικές φόρμες και τελικά τα καταφέραμε! Τώρα πια παρακολουθούμε διαδικτυακά μαθήματα, ερχόμαστε σε επαφή με τους συμμαθητές και τους καθηγητές μας. Πέρα από αυτά, άρχισα και νέες δραστηριότητες. Κάθε απόγευμα κάνω γυμναστική, παρακολουθώ ενδιαφέροντα ντοκιμαντέρ και ταινίες.

Τα συναισθήματά μου είναι ανάμεικτα. Από τη μια φόβος και αγωνία για τη νέα ασθένεια, αφού δεν έχει βρεθεί ακόμα εμβόλιο, ούτε και κάποιο φάρμακο για να την αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά. Από την άλλη νιώθω ασφαλής, γιατί μένοντας σπίτι προστατεύω τόσο τη δική μου υγεία όσο και των δικών μου αγαπημένων ανθρώπων. Ταυτόχρονα, λυπάμαι που δε βλέπω από κοντά τους παππούδες και τους άλλους συγγενείς μου.

Αυτός ο αόρατος εχθρός έχει αλλάξει τα πάντα. Το φετινό Πάσχα ήταν κάτι το πρωτόγνωρο. Τη Μεγάλη Εβδομάδα δεν πήγαμε εκκλησία. Δεν είδαμε τον νονό, ούτε επισκεφθήκαμε τη γιαγιά και τον παππού στο χωριό. Από την άλλη κρατήσαμε κάποια έθιμα. Η μαμά έβαψε τα κόκκινα αυγά και φάγαμε το παραδοσιακό κατσικάκι. Στον φούρνο βέβαια, συνταγή Χαρδαλιά ...

Τις τελευταίες μέρες τα πράγματα δείχνουν να αλλάζουν. Τα κρούσματα στη χώρα μας μειώνονται. Χθες ο πρωθυπουργός ανακοίνωσε το σχέδιο σταδιακής άρσης των περιοριστικών μέτρων. Τα Γυμνάσια θα ανοίξουν στις 18 Μαΐου, όμως τίποτε δε θα είναι το ίδιο. Ο ιός ήρθε για να μείνει κι εμείς πρέπει να προσαρμοστούμε στη νέα πραγματικότητα. Μάσκες, γάντια, αντισηπτικά και κυρίως σχολαστικό πλύσιμο των χεριών.

Τώρα σ' αφήνω, γιατί η μαμά ετοίμασε το μεσημεριανό. Εύχομαι όλα να πάνε καλά και όλος ο κόσμος να είναι υγιής. Ξέρω ότι και εσύ το ίδιο θα ευχόσουν.

Σε φιλώ,
Κωστής Δεσλής

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,
14/5/2020

Ξέρω πως έχω να σου γράψω από τις έντεκα Μαρτίου, δηλαδή από τότε που έκλεισαν τα σχολεία, λόγω της πανδημίας του κορονοϊού. Δεν έχω πολλά να σου πω, διότι είμαστε ακόμα στο σπίτι, αλλά αποφάσισα να σου διηγηθώ την νέα μου καθημερινότητα.

Είναι αλήθεια ότι όλο αυτό το διάστημα πέρασε πολύ γρήγορα και δεν κατάλαβα πότε έφτασε ο Μάιος. Προσπάθησα να κρατήσω τις παλιές μου συνήθειες, να διαβάζω καθημερινά, να γυμνάζομαι και να ξυπνάω νωρίς το πρωί, κάτι που δεν ήταν πάντα δυνατόν, καθώς ξέρεις πόσο βαριέμαι ώρες - ώρες. Συνήθως με ξυπνούσε η μαμά μου το πρωί, αλλά εγώ καθόμουν επιπλέον καμία ώρα στο κρεβάτι μου. Αυτό βέβαια, δεν γινόταν όταν είχα διαδικτυακά μαθήματα, τα οποία και έπρεπε αναγκαστικά να παρακολουθήσω. Μόλις το διαδικτυακό μάθημα τελείωνε, διάβαζα τα μαθήματα που είχαν ανεβάσει οι καθηγητές στην ιστοσελίδα. Τρίτες και Πέμπτες έχω επίσης online μαθήματα στα αγγλικά, και μένουν πέντε μόνο βδομάδες, ώσπου να δώσω για το πτυχίο. Το μάθημα τελειώνει στις έξι το απόγευμα και τρέχω κατευθείαν να προλάβω την ενημέρωση για την πανδημία του covid 19. Δεν ξέρω γιατί, αλλά όλα αυτά τα "ιατρικά" θέματα μου αρέσουν πολύ και γενικά μου αρέσει να μαθαίνω πράγματα πάνω σε αυτά. Όταν τελειώνει η ενημέρωση, είτε βλέπω ειδήσεις, είτε είμαι στο κινητό μου. Καμία φορά μπορεί να κάνω και γυμναστική, ανάλογα την διάθεση μου. Τα βράδια βάζω την αδελφή μου για ύπνο και κάθομαι έως αργά τα βράδια, βλέποντας τηλεόραση.

Δεν έχω κάτι άλλο να σου πω. Αυτή είναι πλέον η νέα μου ρουτίνα. Από Δευτέρα ξεκινάνε τα σχολεία και ο στίβος. Θέλω πολύ να πάω αν και δεν το νομίζω, αφού η μαμά μου είναι στις ευπαθείς ομάδες. Πρέπει να πάω για ύπνο τώρα!

Καληνύχτα

Κυριακή Βλαχοδημητράκου

Τρίτη, 19 Μαΐου 2020

Αγαπητό ημερολόγιο,

Επιτέλους, όπως όλα δείχνουν, φαίνεται ότι η ζωή ξαναβρίσκει τους κανονικούς της ρυθμούς. Η καραντίνα αποτελεί κομμάτι του παρελθόντος και πιστεύω ότι ήρθε η στιγμή να μοιραστώ μαζί σου κάποιες από τις σκέψεις μου, καθώς και τα έντονα συναισθήματα που μας είχαν κυριεύσει όλους .

Σίγουρα η κατάσταση ήταν πρωτόγνωρη για όλους μας και φορτισμένη. Πότε δεν είχαμε βιώσει τέτοια γεγονότα, ούτε εμείς, ούτε οι μεγαλύτεροί μας. Η απειλή ήταν ξεκάθαρη και τα μέτρα που πάρθηκαν αναγκαία. Η ζωή μας άλλαξε εντελώς. Στην αρχή , για να πω την αλήθεια, όταν ανακοινώθηκε το κλείσιμο των σχολείων, ομολογώ ότι μου άρεσε. Ήταν διακοπές αναπάντεχες. Γρήγορα όμως κατάλαβα ότι η κατάστασή τελικά δεν ήταν ευχάριστη. Από την μια ο κίνδυνος για τη ζωή των μεγαλύτερων μελών της οικογένειας, και από την άλλη οι περιορισμοί της καραντίνας με έκαναν να δω τα πράγματα διαφορετικά. Οι μέρες περνούσαν όλες ίδιες. Αρκετός ύπνος, κινητό με τις ώρες, λίγο διάβασμα εξωσχολικό και συνεχή ενημέρωση για την κατάσταση. Αυτή η μονοτονία έσπασε λίγο, όταν άρχισαν τα διαδικτυακά μαθήματα. Δεν ήταν όμως το ίδιο με την ζωντανή παρουσία μέσα στην τάξη. Μου έλειπαν οι φίλες μου, οι πλάκες που κάναμε, οι βόλτες ακόμα και ο χώρος του σχολείου. Είπαμε όμως ότι ήταν μια ιδιαίτερη κατάστασή και ότι έπρεπε να προσαρμοστούμε.

Είναι φυσικό λοιπόν μια τέτοια δύσκολη κατάσταση, καθώς κάθε μέρα ακούγαμε για θανάτους ανθρώπων, να γεννήσει έντονα συναισθήματα. Είναι σίγουρο ότι δεν έχουμε ξεπερδέψει ακόμα, αλλά σκεπτόμενη τους προηγούμενους μήνες, έχω την εντύπωση ότι όλο αυτό θύμιζε έναν εφιάλτη. Ένα κακό όνειρο που όλοι μας ευχόμαστε να περάσει και να ξαναμπούμε στη ρουτίνα της ζωής μας που όμως τελικά μας αρέσει

Λιναρδάκη Νικολέτα

Τρίτη, 19 Μαΐου 2020

Αγαπητό μου ημερολόγιο

Μπορώ να πω πως το 2020 δεν ήταν η χρονιά μου. Αυτός ο τρομερός ιός που ξεκίνησε από την Κίνα έχει φτάσει και στην Ελλάδα, και από τότε είμαστε όλοι κλεισμένοι στα σπίτια μας και βγαίνουμε μόνο άμα υπάρχει σοβαρός λόγος. Αρχικά δεν πανικοβλήθηκα πολύ, αλλά μόλις άρχισαν να κλείνουν τα καταστήματα, τα σχολεία να παραμένουν κλειστά και τα μέτρα περιορισμού να γίνονται αυστηρότερα κατάλαβα ότι είναι πιο σοβαρά τα πράγματα από όσο νόμιζα. Είμαι αρκετά αγχωμένη, γιατί όπως μας έχουν ενημερώσει στις ειδήσεις αυτός ο ιός είναι θανατηφόρος για τους παππούδες και τις γιαγιάδες μας. Την ρουτίνα της καραντίνας την έσπασαν ευτυχώς τα διαδικτυακά μαθήματα που γίνονταν κάθε μέρα. Είχα αρχίσει να κουράζομαι και για αυτό μια μέρα αποφάσισα να βγω για τρέξιμο. Για κακή μου τύχη όμως με σταμάτησε η αστυνομία, αλλά ευτυχώς ήταν μαζί μου ο μπαμπάς μου και δεν πήραμε πρόστιμο.

Εδώ και λίγες μέρες έχουν ανοίξει τα σχολεία και έχουμε χωριστεί όλα τα τμήματα σε δύο ομάδες, και πηγαίνουμε σχολείο μια η πρώτη ομάδα, μια η δεύτερη ομάδα. Κάτι που δεν προτιμώ και τόσο πολύ, αλλά θα είναι μόνο για δέκα μέρες, οπότε κάνω υπομονή. Αυτά για σήμερα θα σου ξανά γράψω σύντομα.

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Εδώ και αρκετό καιρό όπως ξέρεις έχω σταματήσει να σου γράφω για το πόσο δραστήρια και κουραστική ήταν η μέρα μου. Πλέον όλα είναι πιο ήσυχα και σχεδόν ίδια.

Σήμερα το πρωί ξύπνησα και ετοιμάστηκα γρήγορα, όχι για να παω σχολείο, αλλά για να παρακολουθήσω ένα μάθημα μέσω διαδικτυακής πλατφόρμας. Το μάθημα δεν είναι ακριβώς όπως στο σχολείο και αρκετές φορές τείνει να γίνεται αδιάφορο. Ωστόσο, σε μερικές μέρες θα επιστρέψουμε στις τάξεις και θα συνεχίσουμε για λίγο καιρό τα μαθήματά μας.

Μετά το μάθημα βγήκα από το δωμάτιο μου για να φάω κάτι και να οργανώσω το πρόγραμμά μου. Είχα πει στον εαυτό μου πως το απόγευμα θα καθόμουν να διαβάσω και να κάνω διάφορες εργασίες. Αλλά πέρα από το διάβασμα η άλλη μου ασχολία είναι το σκυλάκι μου. Η Λουνα είναι η μόνη που μέσα σε όλο αυτό το σκηνικό παραμένει ίδια σε συμπεριφορά και ψυχολογία. Συνέχεια χαρούμενη, και ίσως τώρα που είμαστε όλοι μέσα στο σπίτι μαζί της είναι πιο χαρούμενη από πριν.

Μπορεί να μην το πιστέψεις, αλλά έχω αρχίσει τα μαθήματα χορού τρεις φορές την εβδομάδα από το σπίτι. Όπως κάνουμε μάθημα με το σχολείο, έτσι γίνεται και με το μπαλέτο. Έτσι, και σήμερα το απόγευμα ετοιμάστηκα για το μάθημά μου, και αμέσως μετά για να μην χάνω χρόνο έκανα μερικά μαθήματα. Πάλι καλά που έχω και τον χορό, γιατί αυτές τις μέρες που δεν μπορώ να πηγαίνω σε πολλά μέρη, γίνεται η απόδραση μου από την πραγματικότητα και με χαλαρώνει όσο σκληρή κι αν είναι η προπόνηση.

Το βραδάκι είναι πάντα η ώρα που μπορώ και ασχολούμαι με κάτι άλλο που δεν είναι υποχρέωση. Μπορεί και πριν την καραντίνα να με ενδιέφερε πολύ η ζωγραφική και οι κατασκευές, αλλά τότε δεν είχα τον χρόνο να ασχοληθώ αρκετά με αυτά. Τώρα μπορώ να ζωγραφίζω με τις ώρες και έχω ανακαλύψει αρκετά ωραία πράγματα που μπορώ να δημιουργήσω. Εκτός από αυτά, έχω καταφέρει να φτάσω σε έναν ικανοποιητικό αριθμό βιβλίων που διάβασα αυτόν τον καιρό και προσπαθώ να συνεχίζω με αυτόν τον ρυθμό.

Γνωρίζω πολύ καλά πως αυτό που γίνεται σήμερα δεν είναι κάτι που πρέπει να περνάει απαρατήρητο, αλλά να δίνει την ευκαιρία να γνωρίσουμε τον εαυτό μας καλύτερα, να φτιάξουμε έναν πιο υγιεινό τρόπο ζωής και τέλος να σκεφτούμε με ποιους τρόπους θα μπορούσε αυτή η κατάσταση να ήταν καλύτερη για όλους μας.

Δημούλα Ηρώ